

עפ"ת 32546/12/20 - אסמאעיל אזברגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 32546-12-20 אזברגה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51121037587

כבוד השופט העמית י' צלקובניק	בפני
אסמאעיל אזברגה	מערער
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

פסק דין

בפניי ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקוה (כב' השופטת מ' כהן) מיום 4.12.20 בתיק תעבורה 1536-10-20, לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 5.10.20 להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס הנוגעת לשימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בעת נהיגה ביום 6.2.20. (להלן: הודעת תשלום הקנס).

המערער, החולק על כך שעשה שימוש בטלפון הנייד כמיוחס לו בדוח העבירה שנמסר לו על ידי שוטר, טען כי שלח למשטרת ישראל (מפנ"א), בקשה להישפט בגין הודעת תשלום הקנס, וכן בגין הודעת קנס נוספת שקיבל בנסיבות אחרות (להלן: ההודעה הנוספת); לדבריו הניח את שתי הבקשות להישפט במעטפת דואר רשום אחת, משותפת, והציג אישור על משלוח דואר רשום מיום 4.3.20. (המערער אף צרף דוח מעקב דואר מפורט בעניין משלוח הדואר הרשום). המערער הציג בנוסף, אישור קבלת פניה ממפנ"א מיום 24.3.20 המתייחס ככל הנראה, להודעה הנוספת בלבד, ללא התייחסות להודעת תשלום הקנס. עם זאת טוען המערער כי לא קיבל את אישור הפניה ממפנ"א במועד בו נשלח, והוא גילה אותו מאוחר יותר בעת שעורך דינו פנה למשטרה לקבל את חומרי החקירה בתיק.

המערער טען כי נודע לו לראשונה, על כך שבקשתו להישפט בגין הודעת תשלום הקנס לא התקבלה במפנ"א, רק בסוף חודש ספטמבר 20, עת התקבלה בתיבת הדואר שלו בישוב מגוריו, הודעה על קיומו של חוב מהמרכז לגבית קנסות (להלן: המרכז), שנשלחה אליו ביום 8.7.20, המתייחסת להודעת תשלום הקנס. באשר לזמן שחלף מאז משלוח דרישת החוב מהמרכז ועד שהמערער קיבלה, טוען המערער כי הוא מניח שתהליך שליחת הדואר מהמרכז אורך זמן, וכי הוא עצמו בודק את תיבת הדואר שלו רק פעם בחודש.

בהחלטתו לדחות את בקשת המערער קבע בית המשפט קמא כי מתגובת המערער עולה כי "כבר בתאריך 4.3.20 נודע למבקש על כך שהתקבלה הבקשה להישפט בדוח אחד אולם לא פעל מייד ביחס לדוח השני..." וכי "לאור האיחור בהגשת הבקשה, אין לקבלה.

המערער חוזר וטוען בערעורו כי לא ידע, ולא יכול היה לדעת על כך שבקשתו להישפט לא נקלטה במפנ"א, וכי אם היה

יודע זאת במועד, היה מזדרז לפנות שוב למפנ"א בעניין, כדי לבדוק פשר "מחדלה בטיפול בבקשתו".

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

המערער הגיש בקשה להארכת מועד להישפט, על פי הוראת סעיפים 230 ו-229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש), לפיה ניתן לקבל בקשה שהוגשה באיחור, אם "שוכנע" התובע או בית המשפט, לפי העניין, "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמןעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

בעניינו טען המערער כי אכן הגיש את הבקשה להישפט במועד, היינו במסגרת הזמן של 90 הימים לאחר שנמסר לו דוח העבירה (סעיף 229(א)(2)), וכי בשל סיבות שלא היו תלויות בו לא נקלטה הבקשה במפנ"א, ולא ניתן היה לעמוד על עובדה זאת, אלא בשלהי חודש ספטמבר 20, מספר ימים לפני שהוגשה הבקשה לבית המשפט קמא.

בית המשפט קמא דחה בקשתו של המערער, שכן לא שוכנע כי לא היה בכוחו של המערער להגיש בקשתו להישפט במועדה, לאחר שמפניית מפנ"א מיום 24.3.20 (בית המשפט קמא קבע בטעות כי מדובר בפניה מיום 4.3.20, אולם אין בכך כדי לשנות את מהותה של ההנמקה), ניתן היה ללמוד כי בקשת המערער להישפט בגין הודעת תשלום הקנס לא התקבלה כלל במפנ"א, ועל המערער היה לפעול ללא דיחוי לצורך חידוש הבקשה. ואולם מעבר לכך, הרי שלא ניתן להתעלם מהצטברות תמיהות העולות מתיאורו של המערער שאין בהן כדי לשכנע בדבר עצם הפניה למפנ"א בבקשה להישפט בגין הודעת תשלום הקנס, או בדבר פעולתו של המערער ללא שהיות, בהגשת הבקשה לאחר שעמד לטענתו, על כך שהבקשה להישפט לא נקלטה במפנ"א; בענין זה יצוין כי המערער לא הציג עותק של הבקשה להישפט; עותק משלוח הדואר הרשום, מיום 4.3.20 כשלעצמו, אינו מבסס טענה כי המערער שלח שתי בקשות להישפט בגין הודעות קנס שונות, ומתגובת מפנ"א מיום 24.3.20 עולה התייחסות רק להודעה הנוספת, ולא להודעת תשלום הקנס, באופן המערער את הטענה בדבר משלוח שתי בקשות; המערער אף העלה טענה נוספת, כי הודעת תשלום החוב מהמרכז, שנשלחה אליו בתחילת חודש יולי 2020, כמעט 3 חדשים לפני שהגיש את בקשתו לבית המשפט, הגיעה אליו באיחור, וזאת בלא לבסס טענה זו במעקב דואר, כפי שעשה זאת מיוזמתו, לגבי המעקב על משלוח הדואר הרשום, והוסף לכך את טענת המערער כי אינו פוקד את תיבת הדואר אלא אחת לחודש, טענה שתכליתה, כך נראה, להסביר את פשר השיהוי בפנייה לבית המשפט.

ב"כ המערער טען בהודעת הערעור, בקצרה, כי המערער "לא ביצע את העבירה" הנוגעת לשימוש בטלפון, וכי יש לו טענות הגנה "טובות וחזקות", ואולם בדוח העבירה מופיע פירוט המצביע על קשר העין שנשמר בין השוטר למערער עובר לרישום הדוח, וכי השוטר הבחין כי המערער "אוחז טלפון צמוד לאוזן" במהלך הנהיגה. עוד נרשמו בדוח מילותיו של המערער באותו מעמד - "יכול להיות שהחזקתי אבל לא דיברתי", באופן המחזק את דברי השוטר. אוסיף בעניין זה, כי תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, אוסרת על אחיזה בטלפון נייד במהלך נסיעה, כמו גם על שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

הערעור נדחה לפיכך.

ניתן היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים, ויישלח לצדדים על ידי מזכירות בית המשפט,
ובאמצעות הנט.